

Yehuda Leib Gordon, "Wake, my people!" 1863

(Trans. Hillel Halkin)

Wake, my people! Sleep no
more!
Night is over. The sun shines.
Open your eyes wide, explore
New surroundings and new
times!

This country of your domicile
and birth
Belongs to Europe, whose
expanse,
Though a small part of the
globe's girth,
In spirit is the most advanced.

Its paradise can now be yours.
Its sons and daughters call
you "brother."
Why go on being sojourners
And insist that you are other?

Their yoke upon your neck
has eased
Its heavy burden. They extend
—
Their ancient hatred of you

הַקִּיצָה עִמִּי! עַד מָתִי
תִישָׁנָה?
הֵן גַּז הַלַּיִל, הַשֶּׁמֶשׁ הֵאִירָה.
הַקִּיצָה, שָׂא עֵינֶיךָ אֲנָה וְאֲנָה
וְזַמְנֶיךָ וּמְקוֹמְךָ אֲנָה הַפִּירָה.

הָאָרֶץ בָּהּ עַתָּה נַחְיָה נִגְלָד
לְגַלְלוֹת אֵירוּפָּה הֵלֵא
נַחֲשָׁבָה --
אֵירוּפָּה הַקְּטָנָה מִחֲלָקֵי תֵלֶד
וּבְחֻקֵּי חֻקְמָה מִכָּל
נִשְׁגָּבָה.

אָרֶץ עֵדֶן זֹאת הִיא לְךָ תִפְתָּח,
בְּנֵיהָ "אֲחִינוּ" לְךָ יִקְרְאוּ
עַתָּה.
עַד מָתִי תִהְיֶה קִרְבָּם
כְּאוֹרֵחַ,
לָמָּה מִנְגִיד לָהֶם תֵּלֶךְ אֶתָּה?

וּכְבָר גַּם יִסִּירוּ שְׂכַמְךָ
מִסְבֵּל,
וּמֵעַל צְוֹאֲרֶיךָ עֲלֶיךָ יְרִימוּ,
יִמְחוּ מִלְּפָנֶיךָ שְׂנֵאת שְׂוֹא
וְהִבֵּל,

ceased—
Their hand in greeting like a
friend.

יָתְנוּ לְךָ יָדָם, לְךָ שְׁלוֹם
יְשִׁימוּ.

Raise your head high! Stand
tall!

הֲרִימָה נָא רֹאשְׁךָ, הִיָּשֵׁר
גִּבְּךָ,

Look around with
approbation.

וּבְעֵינַי אֶהְבֶּה אֱלִימוֹ
הַשְּׂגִיחָה,

Educate yourself! Learn all!
Speak the language of the
nation!

וּתְנֶה לְחֻכְמָה וְדַעַת לְבָבְךָ
וְהִיָּה עִם מְשֹׁכֵיל וּבְלִשׁוֹנָם
שִׁיחָה.

Your students to the
university!
Your workmen to their crafts
and trades!
The bravest of your sons to
the army!
Your farmers to their plows
and spades!

כָּל בְּעָלֵי בֵּינָה בְּךָ חֻכְמָה
לְמָדוּ,

פְּעֵלִים וְאֹמְנִים כָּל מַעֲשֵׂה
חֻרְשֹׁת,

אֲמִיצֵי הַלֵּב בְּצַבָּא יַעֲבֹדוּ,

אֲפָרִים יִקְנוּ שָׂדוֹת
וּמְחַרְשֹׁת.

Make a contribution of your
own!
Be a brother to your
countrymen;
A servant of the king and
crown;
A Jew at home—abroad a
citizen.

אֵל אוֹצֵר הַמְּדִינָה הֵבֵא
חֵילְךָ

וּבִנְכֹסֶיךָ קַח חֵלֶק וְנִזְבֵּד.

יְהִי אָדָם בְּצֵאתְךָ וַיהוּדִי
בְּאֶהְלֶךְ,

אֶח לְבְנֵי אֶרֶץ וְלַמְּלֶכֶךְ
עָבֵד.

Wake, my people! Sleep no
more!
Night is over. The sun shines.
Open your eyes wide, explore

הַקִּיצָה עִמִּי, עַד מָתִי
תִישָׁנָה?

הֲזוֹ גֵז הַלַּיִל, הַשֶּׁמֶשׁ הָאִירָה;

הַקִּיצָה, שָׂא עֵינֶיךָ אֲנָה וְאֲנָה

New surroundings and new
times!

וְזַמְנֶךָ וּמְקוֹמְךָ אֲנִי הַפִּירָה.

**Yehuda Leib Gordon, “For Whom Do I Toil?,” 1871 (Trans.
Hillel Halkin)**

Even as my muse sings shyly
Lines of poetry penned by me
In a language almost now forgotten,
I ask: for whom do I toil?
What was the purpose of it all?
Has my whole life been
misbegotten?

עוֹד בֵּת הַשִּׁירָה אֵלַי
מִתְגַּנְּבֶת,
עוֹד לְבִי הוֹגָה וַיִּמְיְנִי כּוֹתֶבֶת
—
כּוֹתֶבֶת שִׁירִים וּבְשֻׁפָּה
נִשְׁכַּחַת.
מֵה-יִשְׁעֵי מֵה-חֶפְצֵי
וּמְגַמַּת פְּנִי,
וְלִמִּי אֲנִי עֹמֵל מִבְּחַר כָּל שָׁנָי
וּמִחֶסֶר נִפְשֵׁי מְטוֹבָה וְנִחַת?

...
And our children, that progressive
generation?
Taught naught but alienation,
They pierce my wounded heart most
to the core.
Yes, they progress from year to
year.
Who knows how far? Who knows to
where?

...
וּבְנֵינוּ? הַדּוֹר הַבָּא אַחֲרֵינוּ?
הֵם מְנַעֲוִירֵיהֶם יִתְנַפְּרוּ
אֵלֵינוּ,
— לָמוּ פִּצְעֵי לְבִי יָדוּוּ יִזּוּבוּ
—
הֵנָּם הוֹלְכִים קְדִימָה שָׁנָה
שָׁנָה,

Perhaps to where there's no
returning anymore.

For whom then do I toil?
For the few who don't recoil
From the song of Zion's goodly
bounty?
Scant pickings! If I count
To how many they amount,
Can I find one in every town, two in
each county?

מי ידע הגבול עד מתי? עד
אנה?

אולי עד מקום – משם לא
ישובו...

ולמי אפוא אעמול אני
הגבר?

למתי מספר השרידים מבני
עבר?

שעוד לא נתנו שיר ציון
לשנינה?

הוי, שבלים בודדות, מי ידע
אימו,

מי ישא ראשם, ימנה מספר
למו? –

אחד בעיר הם ושנים
במדינה!